

lica de Granollers

Joan Montaña i Pradera: El Sr. Montaña

Ens ha semblat adient, donat que parlem d'ensenyants, demanar el que pensava del moment actual, a un home que durant 34 anys, ha estat al servei de l'ensenyament a Granollers. Lliberal des de sempre, i que ha sabut aguantar les embestides de cada època, degudes precisament a la seva manera de ser, senzill, obert i dotat d'aquesta rara virtut, poc freqüent, de saber escoltar. A l'Escola de La Unió, a la de les monges, al col·legi Montessori, a l'escola de Comerç o a la del Treball, bona part dels homes que avui compten a Granollers, han passat per les seves mans.

—Es curiós veure, com els sistemes dels que foreu precursors, són encara vigents i que hi hagi algú que cregui que és ell, qui els ha descobert. En quina època exercireu com a mestre a Granollers, i fins quan?

—Des del febrer de l'any 1926, fins a octubre de 1960.

—Tinc entès, que teniu un diploma signat per eminents pedagogs catalans, que foren els vostres mestres. Podeu dir-nos els noms?

—Aquest diploma, va signat pels professors de la Mancomunitat de Catalunya, en període de persecució per part de la Dictadura, per tal que tinguéssim un aval dels nostres Estudis Normals de l'esmentada Corporació. Entre altres signatures hi figuren les d'en Pompeu Fabra, Carles Riba, Joaquim Xirau, Artur Martorell, Alexandre Galí, Salvador Maluquer, Carles Cardo, M. Falguera i Duran, F. Valls i Taberner, Jesús Bellido, Maria Esteve-Llach, Jaume Serra Hunter, etc.

—Quants alumnes calculeu que han passat per les vostres mans, naturalment en el bon sentit de la paraula?

—S'em fa difícil de contestar-vos, però calculo que al voltant de tres mil.

—Quan foreu director de La Unió Liberal, quants mestres ereu, i de qui depenieu?

1928 - Els alumnes del Sr. Montaña, que van cantar per als Asilats de l'Hospital

—Erem tres mestres i dos professors. El de música, era l'amic Aureli Font, i Manuel Fabregat, de gimnàstica i rítmica.

Depeníem de la Junta de La Unió Liberal, en tots aspectes. Començarem amb 40 alumnes, i en el transcurs del temps, entre classes diurnes i de nit, arribaren a ésser uns 200. Aquesta època correspon als anys 26-36, havent de dir que mai, s'innmiscuiren en la part pedagògica. Puc dir també, que en ésser President de l'entitat, el senyor Torras Villà, tot i sabent la meua manera de pensar, va dir-me: No us preocupeu, feu-ho com fins ara, puig veig que els nens, coneixen bé el català, i el castellà.

Cal tenir en compte, que els alumnes, no pagaren mai, més de tres pessetes, per mes, i que s'els hi tornaven amb escreix, quan hom feia la festa de fi de curs, amb llibres.

—També hem sentit parlar de les Colònies Escolars; podrieu explicar-nos com funcionaven?

—S'iniciaren cap a l'any 27 pels «Torristes». Hi tenien dret tots els nens de l'escola, donant preferència, cosa que no fou necessària, als alumnes que el Dr. Canal metge de l'escola, indiqués.

No calguè, ja que alguns dels alumnes no acceptaren d'anar-hi el primer any. Erem un grup d'uns trenta, als quals s'els hi pagava tot: viatges, bates, capells, estris d'higiene bucal, etc. Anàvem a Pineda durant tres setmanes.

Varen durar del 27 al 31. Es subvençionaven de diverses maneres, des de Madrid una part; amb festivals organitzats a la sala de La Unió, fent venir els personatges més populars d'aquells temps per exemple, l'Orfeo de Santa Llúcia de la Caixa, al gran il·lustrador Marín, al cantant Fleeta, etc.

—Teniu alguna anècdota especial pels nostres lectors?

—En tinc varies, però voldria recordar-ne una de l'època de la Dictadura. Hi havia un inspector d'escoles que era navarrès, un home dur i molt anticatalà. En arribar a l'escola, tots els nens es posaren drets i el saludaren amb un sonor: Déu-vos-guard. No os entiendo... digué. Repetiren llavors: Buenas tardes señor. Ahora sí, clamà!!

Veient el «rapapolvo» que s'apropava vaig indicar als nens, que podien sortir al pati, cosa que ho feren amb ordre. Dirigint-me a Don Mariano (que així és deia l'inspector) li vaig dir: Cuando quiera, puede empezar la reprimenda; no, delante de los niños. No se lo acepto, ni de Vd. ni de nadie. Una vez cumpla Vd. su misión, se marchará lejos y no les verá más. Yo en cambio, tendré que «vérmelas» con ellos en todo momento. Val a dir, que acabarem essent amics.

—Com jutjariu l'actual postura del govern, sobre la limitació de mestres a l'escola pública a Catalunya?

—M'agrada ser optimista. Com una gràcia que la Generalitat rep del govern; per tant, podrà crear totes les escoles que faci falta.

